

Svaleurt

Chelidonium majus

Svaleurt findes vildtvoksende i mange ældre byer. Den må have været mægtig populær i middelalderens husholdninger.

Den stammer fra Sydeuropa, hvor græske myter har udstyret den med særlige egenskaber angående synssansen.

Svaleurt blev brugt til flere ting: Den gule plantesaft til at farve fx silkestoffer gule, mens den gærede saft gav en indigoblå farve.

Svaleurt har været brugt som øjendråber og til at bekæmpe vorter og gulsot.

Som øjendråber må den imidlertid frarådes, da plantesaften er svagt ætsende.

Den bruges dog stadig i en vis udstrækning til bekæmpelse af vorter.

Svaleurt er let at kende på sin gule saft og sit buskede lysegrønne løv, der blomstrer med små gule blomster omtrent ved den tid, når

svalerne ankommer.

Den spreder sig villigt til ydmyge steder, langs mure og under hække.

Den bliver omkring 40-50cm høj, holder af halvskygge og fugtig jord.

Svaleurt vokser typisk omkring ruiner af middelalderbebyggelse, og ses i gamle købstæder som Stege. Den vokser også på Nyord og ved vore middelalderkirker, hvor den som andre selvsåede planter frister en tilværelse i konkurrence med fliser og perlegrus. I Middelalderhaven ses den blomstrende fra ca. 1. maj.

Svaleurt hører også til signaturplanterne, de planter som i middelalderen havde fået Vorherres signatur, som viste hvor de havde en virkning. Svaleurts gule mælkesaft viser, at den kunne virke mod gulsot.

Middelalderhaven fakta:

Svaleurt findes flere steder i Stege, på Nyord og ved de fleste middelalderkirker.

I Middelalderhaven står den sammen med de planter, som er indført til Møn.